

© 2019 Theo Anghel

© 2019 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANGHEL, THEO

Păcatele fiului / Theo Anghel. - Domnești : Quantum Publishers, 2018-

vol.

ISBN 978-606-8862-24-8

Cartea 3. - 2019. - ISBN 978-606-8862-67-5

821.135.1

Tipărit în România

Păcatele fiului

CARTEA A TREIA

THEO ANGHEL

CAPITOLUL 1

Brățele calde ale prințului mă strângeau cu tandrețe. Încearca să-și controleze forța pentru a nu mă răni în vreun fel. Simțise, chiar înainte ca eu să-mi dau seama, că o sfârșeală de moarte puneă, încetul cu încetul, stăpânire pe trupul meu ostenit. Degetele lui mi-au urmat conturul bărbiei, mi-au alinat arșița ce-mi pâRJolea fruntea, făcându-mă să închid ochii, prinsă în moliciunea unei relaxări adânci.

Nu spunea nimic, și înțelegeam de ce. Tainele trecutului nostru mi se revelaseră frântură cu frântură, exact ca imaginile din camera obscură a unui fotograf, iar încărcătura lucrurilor întâmplare în Elazard încă îmi zdrobea umerii. Nu vorbea, dar trupul lui lipit de al meu iradia fiecare gând ce-i trecea prin minte.

Lacrimile mi s-au strecurat pe sub gene când emoții de tot felul mi s-au înghesuit în piept.

Gaap, Naamah, Faha, Mugar. Pruncul...

Ești gravidă, Lheya! Pf! Am uitat să te felicit, nu? Sunt lipsit de maniere astăzi. Află că porți în pânțece primul copil al lui Beleth. N-o să apuci să-l vezi, dar îți spun eu, e băiat, îmi răsună în cap vocea dușmănoasă a lui Gaap.

Mi-am dus mâinile spre pânțece, apăsând scobitura rece a abdomenului, căutând locul în care fructul pasiunii arzătoare dintre mine și Beleth trăise atât de puțin.

Palma lui se așează peste a mea.

— Te doare? întrebă.

Am ridicat pleoapele și l-am privit. Nuanțele vibrante din ochii lui aveau o tentă mai aprinsă decât de obicei,

semn că, deși nu voia să-mi arate, era agitat. Am ridicat un braț și i-am mângâiat obrazul, apoi bărbia pe care o sărutasem de atâtea ori în nopțile noastre de foc.

— Iubito, sufletul meu, ești bine? Îmi șterse lacrimile ce goneau nestăvilit spre scobitura urechilor.

Nu știa de copil, iar pe mine nu mă lăsa inima să-i dezvălui un adevăr atât de crud. Nu acum. Multe nu știa, de fapt, dar nu era momentul să înlătur vâlul dens ce acoperea misterul ultimelor mele zile în Elazard. La un moment dat, trebuia s-o fac, fiindcă îmi aminteam cu înfrigurare cuvintele lui de dinainte să-mi atingă fruntea și să rostească descântecul ce m-a aruncat în pielea celei de la începuturi.

Atunci, nu avem încotro. Va trebui să-ți amintești tot, Lia. Este singura noastră șansă, spusese el.

Singura noastră șansă... Gândul că puteam să acționez greșit, să cad din nou în plasa întinsă de forțele care ne erau potrivnice, iar noi doi să ne pierdem iarăși unul de altul, m-a făcut să tremur. N-aș fi putut să-i mai îndur lipsa. Puteam să mă nasc de miliarde de ori de acum încolo, sentimentele pentru Beleth aveau să renască la fel de vii de fiecare dată.

Înțelegeam acum de ce nu mă apropiasem de niciunul dintre bărbații care mă curtaseră. Nu fusesem complet nesimțitoare față de farmececele lor, dar mereu lipsea ceva din formula secretă a seducției, ceva ce doar Beleth putea să-mi ofere. Trupul și spiritul meu vibraseră încă din primele secunde în care ochii noștri se întâlniseră, atunci, în închisoare, cu toate că eu, neștiindu-mi trecutul, habar nu aveam ce era sentimentul acela și-l interpretasem în toate felurile posibile.

— Nu-mi vine să cred că ești lângă mine! am exclamat, încolăcindu-mi brațele în jurul gâtului său.

Își plimbă palmele de-a lungul mâinilor mele, de la umeri până la buricele degetelor.

— Ești epuizată. Trebuie să te odihnești.

— Nu vreau să mă odihnesc. Vreau să te sărut, am protestat, dând să mă ridic spre buzele lui și neavând prea mare succes.

Eram, într-adevăr, epuizată. Sufletul meu n-o percepea fidel, dar trupul da.

Emoționat de faptul că nu mă dădeam bătută și voiam cu orice preț să obțin un sărut, îmi strecură un braț în jurul umerilor mei, îmi susținu capul, apoi se aplecă și își atinse buzele de ale mele. Erau atât de calde! Umezeala ispititoare a gurii lui mă înfioră din cap până în vârful degetelor de la picioare. Pielea mi se făcu de găină când brațele lui se strânsă mai tare în jurul meu.

S-a desprins când a simțit că nu mai aveam suflu, zâmbind drăgăstos expresiei mele nemulțumite.

— Ai nevoie de odihnă, domniță, mă alintă el în felul în care o făcea în Elazard. Trebuie să fiu înțelept și să nu mă las pradă farmecelor tale răvășitoare. Emoțiile puternice sunt ultimul lucru de care ai nevoie acum.

— Nu înțeleg de ce sunt atât de obosită, am mormăit, îmbufnată. Doar a fost ceva, așa... ca un vis.

— Nu ai visat, Lheya. Ai re trăit totul. Tu..., se opri brusc, dându-și seama că sufletul mi se învolbura la fiecare cuvânt care îi scăpa de pe buze. Ah! Iartă-mă, dar trebuie să fac asta!

Fără să-mi dea timp să înțeleg la ce se referea, mi-a presat fruntea și a bolborosit un descântec. În secunda următoare, am picat într-un soi de îndepărtare de sine atât de profundă, încât putea fi asemuită cu nevinovăția. Trupul mi-a devenit ușor ca un fulg, în timp ce simțurile sedate se evaporau într-un loc de unde nu mă mai puteau tulbura.

Am închis pleoapele peste imaginea chipului prințului.

*

Lampa de pe comoda din camera lui Luca a fost primul lucru pe care l-am observat imediat ce am deschis ochii. Am avut nevoie de câteva secunde pentru mă smulge din lumea în care trăisem parcă dintotdeauna, cea în care fusesem Lheya, și a reveni la realitate. Nu mi-am ridicat capul de pe pernă, căci mi se părea greu ca o piatră de moară. Am așteptat ca amintirile din Elazard să-și domolească tumultul, și glasurile celor lăsați acolo să se piardă, chiar dacă se agățau cu disperare de lumina proiectată de memoria mea asupra lor.

Gândurile mi-au fugit la tata, cel din a cărui carne renăscusem, și am respirat ușurată când am realizat că sentimentele pentru el nu suferiseră vreo modificare acum, când aflasem adevărul despre cine eram. El era tatăl meu, așa cum ar fi putut să fie oricare alt bărbat din lumea asta, dar mulțumeam cerului că fusese el, profesorul din Fundata.

Era ciudat să gândesc că mă născusem cu o întreagă istorie în spate, că eram aceeași Lheya din anii de început ai omenirii, că păstrasem în suflet o iubire imposibilă și că încă atrăgeam ura neîmpăcată a celor care reușiseră să mă omoare atunci.

Am sărit din pat ca arsă și am deschis nasturii bluzei de pijama, dezgolindu-mi pieptul. M-am dus în fața oglinzii și am studiat semnele lunguiete, mai închise la culoare decât restul pielii, din dreptul inimii. Un fior mi-a încleștat stomacul. Acele semne din naștere, despre care tata îmi spusese mereu că se aflau acolo din cauză că mama poftise la ceva când era însărcinată cu mine, erau de fapt urmele pumnalului lui Gaap!

Mama Catinca se arătase, într-o vreme, preocupată de

forma acelor semne, încercând să deducă la ce o fi poftit mama.

— *La prune... Nu prea are formă de prună... La fasole? Are formă de păstaie, dar nu cred că a avut ea poște atât de vulgare. Dacă ar mai fi trăit maică-ta, zău că acu` mă duceam și o întrebam, că nu-i dau de cap deloc.*

Nici nu era de mirare că nu ghicea despre ce era vorba. Ce om sănătos la cap s-ar fi gândit că un prunc poartă pe piele semnele morții sale dintr-o altă viață? Dar sarcina? Am coborât palmele spre abdomen. Dacă Gaap spusese adevărul și, într-adevăr, pânțele mele rodise?

Era o nebunie!

Mi-am apropiat fața de luciul oglinzii și mi-am studiat irisurile. Erau ca întotdeauna, căprui, fără vreo luminozitate specială. Am oftat, dezamăgită. Multe lucruri se legau, dar și mai multe rămăneau pitite în umbra trecutului. Cumva, trebuia să le clarific, dar acum nu aveam nicio idee despre cum să fac asta.

Iar Beleth... Luca...

M-am cuprins cu brațele, electrizată de amintirea momentelor în care ne contopiserăm sufletele și trupurile. Cât trebuie să se fi înfrânat pe vremea în care eu nu știam cine sunt, iar ființa lui vibra, încărcată cu iubirea adusă cu sine peste veacuri! Îmi fusese teamă, îl respinsesem și voisem, la un moment dat, să fug de el. Simțisem o atracție irezistibilă față de pușcăriașul cu ochi ciudați, dar pe atunci nu reușisem să decodez bizara emoție stărnită de el.

Serios acum! Cine s-ar fi gândit la așa ceva?

Și apoi, dacă mi-ar fi spus adevărul înainte să fie sigur că aveam să înțeleg, ar fi riscat enorm. Alesese cel mai potrivit moment s-o facă.

Deodată, nevoia de a-l vedea și de a-mi umple pieptul cu lumina privirii lui a devenit urgentă. Voiam să-l țin în

brațe și să-l rog să mă ierte fiindcă nu am știut de la început ce ne lega.

Mi-am aruncat ochii spre partea lui de pat. Cearșaful era neatins, iar perna nu purta urma capului său. M-am speriat, căci știam că avea obiceiul să dispară pe nepusă masă.

Pășind încet, ca și când aș fi fost într-o casă plină cu oameni adormiți, am coborât treptele spre parter. Câteva zgomote înfundate ajungeau până la mine.

— Bele..., am vrut să-l strig, dar m-am oprit la timp, apoi m-am corectat: Luca?

— Sunt la bucătărie, i-am auzit vocea străbătând spațiul.

— Ai bucătărie? m-am mirat. N-am știut.

— Ca să vezi! râse. Nici eu.

Apăru din spatele unui zid, cântărindu-mă din cap până în picioare cu un zâmbet enigmatic în colțul gurii.

— Știi să gătești? miji ochii la mine.

— Nu. Tu?

— Nici eu.

— Atunci, ce faci în bucătărie?

— Încerc să-mi dau seama cum se prăjesc ouăle.

— Nu știi să prăjești niște ouă? am izbucnit în râs, căci expresia deznădăjduită a chipului său făcea toți banii.

— Am zis că nu știu să gătesc.

— Să arunci niște ouă în tigaie nu se cheamă că știi să gătești, am spus, strecurându-mă pe lângă el și intrând în bucătărie.

Pe masă erau două sacoșe din plastic, pline cu alimente. Fusesse la cumpărături. Am apucat pungile și am scos tot ce era în ele.

— Mălai? l-am întrebat. Ce faci cu el?

Se scărpină în creștet, ridicând din sprâncene.

— Nu știu. Am luat tot ce mi-a picat sub ochi și părea

comestibil. Trebuie să te hrănesc.

Am oftat. Dacă așteptam până mă hrănea el, puteam să-mi iau adio de la viață. I-am întors spatele și am început să aranjez alimentele în dulapurile goale.

— N-ai nimic în astea, am zis.

Tocmai apucasem un pachet de griș pe care voiam să-l pun lângă celelalte produse, când i-am simțit pieptul lipindu-se de spatele meu. Am coborât pleoapele și mi-am mușcat obrații pe interior, fiindcă, de câte ori făcea asta, o flacăra scăpăra în pânțelele meu, apoi se propaga ca valul unui cutremur până în vârful firului de păr. Apropie gura de urechea mea stângă, și coborî palma peste a mea. Mi se făcu brusc cald.

— Griș, spuse încet. Ce putem să facem cu el?

— Păi..., am îngăimat, însă n-am reușit să adaug și altceva, fiindcă mâna dreaptă îi alunecase sub bluza mea și urca ușor spre sâni.

Pielea mi s-a făcut de găină, iar sfârcurile mi s-au întărit dureros. Nu avea niciun rost să mă gândesc că era vorba de abilitatea lui demonică de a inspira dorință, căci știam de unde venea această insațiabilă atracție pe care o exercita asupra mea.

M-a întors cu fața, mi-a cuprins talia cu palmele și m-a urcat cu șezutul peste blatul rece al bucătăriei.

— Griș cu lapte, am mormăit, cu mințile împrăstiate.

— Aham.

Deschise nasturii bluzei, unul câte unul. Îmi prinse sâni între mâinile sale, apoi se aplecă și sărută scobitura dintre ei.

— Ți-am spus că pornim de unde am rămas, nu?

Cuvintele mi-au răsunit în cap ca lovitura unui gong supradimensionat. Inima mi-a stat pentru o clipă, apoi s-a cocoțat în cutia craniană, de unde a început să bubuie

asurzitor. Emoțiile din ziua în care ne-am văzut pentru ultima oară în turnul fortăreței au năvălit asupra mea. Apoi, ca o urmare firească, întâlnirea cu Gaap. Semnele din dreptul sânelui stâng au început să-mi ardă pielea. Am gemut și am dus degetele acolo, încercând să-mi alin durerea.

— Ce este? se alarmă Luca.

Privirea îi coborî peste degetele mele rășchirate. Le îndepărtă și privi surprins culoarea aprinsă a celor câteva pete. Mă coborî cu picioarele pe podea, îmi închise nasturii bluzei, și mă conduse spre unul dintre scaunele din jurul mesei.

— Stai aici, ordonă aplecat asupra mea, privindu-mă fix în ochi, și-mi spui cum se fac blestematele alea de ouă prăjite. Trebuie să te hrănești de urgență.

Slăbită, am aprobat din cap.

În fața blatului de bucătărie s-a arătat mai descurajat decât dacă ar fi descoperit că armia sa infernală ar fi avut de înfruntat un inamic de zece ori mai puternic. Apucă două ouă, apoi se întoarse cu ele spre mine, întrebându-mă din priviri despre pasul următor.

— Serios? l-am tachinat. Unde vrei să prăjești ouăle alea? În mâini. Îți trebuie o tigaie.

— Tigaie? ridică din sprâncene.

Exasperată, am dat ochii peste cap.

A pus ouăle la loc, în cofraj, apoi s-a dus în camera de zi de unde l-am auzit comandând mâncare.

— Iartă-mă, ți-am folosit telefonul, a spus când s-a întors. Nu te superi, nu?

Mi l-a întins, iar eu, șovăind, l-am apucat ca pe un obiect străin, care nu avea nicio legătură cu mine. Mi-am aruncat ochii pe ecranul albăstrui, încă luminos. O listă lungă cu apeluri ratate se pierdea în spatele icoanelor unor aplicații.

Printre ele, numele lui Dima apărea de mai multe ori.

Dumnezeule! Dima! Uitasem complet de el.

— Beleth.

— E mai bine să-mi spui Luca, m-a întrerupt. Numele meu real ar atrage atenția și nu ne dorim asta, nu?

— Luca, m-am corectat, de cât timp... Adică...

— Cât timp a trecut de când te-am trimis în Elazard și până acum?

Am dat din cap în semnă că da.

— Aici, totul s-a condensat într-o săptămână.

O săptămână! Probabil că Dima alertase deja poliția. Trebuia neapărat să-l sun, să încerc să-l liniștesc.

Ca și când ar fi știut că mintea îmi era la el, numele avocatului clipi strălucitor pe ecranul telefonul. Luca nu rată identitatea apelantului, nici privirea mea încurcată ce fugise instinctiv spre el. Se încruntă imperceptibil. Abandonă pe blat prosopul de bucătărie cu care își făcuse de lucru până atunci, și își împreună brațele în dreptul pieptului. Arăta ca un profesor care aștepta să vadă cum rezolva elevul său exercițiul scris cu cretă pe tablă.

Am dat sonorul pe *mute*, fără să răspund. Mă încerca o senzație foarte ciudată. Dima era prietenul meu, singurul care îmi fusese alături când tata se îmbolnăvise, omul cu răbdare și compasiune de sfânt. Nu înțelegeam de ce nu reușeam cu niciun chip să scap de umbra de vină față de el. Făcusem greșeala aceea atunci, dar chiar eram blestemată să sufăr la nesfârșit de pe urma ei? Nu ne făcuserăm promisiuni de niciun fel, iar Dima nu era atât de prost încât să ignore asta. Poate că era îngrijorat pentru mine așa cum ar fi fost oricare alt prieten? Neavând niciunul în afară de el, nu prea aveam cu cine să-l compar. Și, pentru ca lucrurile să fie și mai grele, Luca părea să se zburlească de câte ori venea vorba de Dima.

— De ce nu răspunzi?

Nu ridicase tonul, nici măcar nu se trădase cu vreo inflexiune deosebită a vocii, însă cuvintele șuierară în urechile mele ca o lovitură de bici.

— Sunt încă buimacă, am spus iute. Nu știu ce aş putea să vorbesc cu vreunul dintre oamenii pe care îi cunosc aici când nu am reușit să mă desprind de Elazard cu totul.

Nu mințeam, ci ascundeam o parte de adevăr. Cealaltă parte se referea la teama pe care mi-o inspira gelozia ce-i lucea în privire. Trebuia să-mi aleg bine cuvintele, căci îi știam firea impulsivă și schimbătoare. În Elazard scurta pe câte un nefericit de cap fără să clipească, și puteam să jur că nu simțea vreo reținere să facă la fel și aici.

Nu era satisfăcut de răspunsul meu, dar am fost scutită de jena hoțului pe punctul de a fi prins cu obiectul delictului în mâini de clinchetul soneriei de la intrare.

Am respirat ușurată când s-a dus spre hol, căci un alt apel de la Dima umplu ecranul mobilului cu un albastru țipător. Abia stăpânindu-mi emoția, am presat butonul lateral care închidea definitiv invenția asta diabolică.

Luca s-a întors cu două pungi de plastic, din care a scos caserole cu multe feluri de mâncare gătită. Mirosul apetisant mi-a umplut gura de salivă. Bănuiam că privirea mea exprima o poftă ieșită din comun, căci, pe măsură ce masa se umplea de bunătați, surâsul amuzat al gazdei mele devenea tot mai larg.

— Mai vine cineva? m-am prefăcut că privesc în spate, așteptând să văd ușa deschizându-se și lăsând să se reverse înăuntru puhoiaie de cetățeni lihnii.

— Nu.

— Atunci, asta e doar pentru noi doi?

— Doar pentru tine.

— Te aștepți să mănânc atât?

— Va trebui. Trecerea în timp te-a consumat mai mult decât ești capabilă să simți fizic, redeveni serios.

Mi-a pus sub nas o farfurie mare, apoi, peste un șervețel împăturit, a așezat o furculiță.

— Domnița este servită! spuse mângâietor, apoi îndepărtă brațele în lateral, imitând mișcarea unui servitor umil, mulțumit că-și servise exemplar stăpâna.

S-a așezat pe scaunul de pe cealaltă parte a mesei.

— Cum crezi c-o să pot înghiți ceva dacă tu stai acolo și te holbezi la mine de parcă am fi la un concurs de înfulecat și doar de mine depinde să luăm trofeul? am râs, amuzată de concentrarea din ochii lui. Ia o farfurie și mănâncă și tu.

— Atunci, o să te ajut să câștigi, îmi făcu el cu ochiul.

În mod surprinzător, într-un sfert de oră, masa noastră oferi cel mai dezolant spectacol. Caserolele golite zăceau peste tot ca niște schelete descărnate, iar eu, cu burta umflată până în punctul de a se sparge, stăteam lungită pe spătarul scaunului.

Foamea vine mâncând... Nu știu cine a spus asta pentru prima oară, dar, cu siguranță, a fost vorba de un om al naibii de înțelept. În momentul în care papilele mele gustative au simțit gustul delicios al copanelor de pui, o foame primară mi-a întunecat judecata, anihilând orice altă pornire și potențând până la durere instinctul de supraviețuire. Abia atunci am realizat că nu mâncasem de o săptămână. Înarmată cu această magnifică scuză, am plonjat ca o sălbatică în spaghetele cu sos, chifteluțele cu exact atât de multă ceapă câtă îmi plăcea mie, salată cu ton și alte câteva feluri de mâncare cu nume imposibil de pronunțat.

La un moment dat, pe când Luca mă conducea spre canapeaua mare din living, glumi pe seama apetitului meu, spunând că ar fi vrut să întindă mâna după o chiftea, dar i-a fost teamă de mine, căci păream mai dezlănțuită decât Taz,